

drift på naturen og havde vanskeliggjort gennemførelse af beskyttelsesforanstaltninger. Erfaringerne havde vist, at kun under socialisme kunne der skabes et harmonisk forhold mellem mennesket og naturen. Problemet løst krævede imidlertid ud over staternes interne bestræbelser en international indsats. Sovjetunionen støttede derfor forslaget om afholdelse af en konference, men understregede, at det ikke måtte føre til etablering af nogen form for international kontrol med den videnskabelige forskning.

Frankrig tilsluttede sig fuldt ud de begrundene, der havde fået Sverige til at rejse nærværende dagsordenpunkt. Det var imidlertid ikke nødvendigvis ensbetydende med, at Frankrig var enig i, at den valgte fremgangsmåde var den rette. Frankrig havde således gerne set, at man i første omgang havde indskrænket sig til at lade generalsekretæren udarbejde en rapport om spørgsmålet og havde udskudt spørgsmålet om eventuel afholdelse af en konference til den 24. Generalforsamling. Frankrig bøjede sig for flertallets ønsker, men havde stadig visse betænkeligheder.

Cypern ønskede konferencen fremrykket til 1971, men frafaldt dog forslaget i betragtning af FNs stærkt belastede konferencelender.

III. Resolutionen.

Sverige fremlagde sammen med 51 medforslagsstillere (herunder Danmark) et resolutionsforslag, hvorefter det bebudes at afholde en FN-konference om beskyttelse af de menneskelige omgivelser i 1972. Endvidere anmodedes generalsekretæren om, efter samråd med den rådgivende komité for anvendelse af videnskab og teknologi til udvikling, at rapportere til 24. Generalforsamling om arten og omfanget af de inden for den omhandlede emnekreds stedfundne fremskridt, om hovedproblemerne, som udviklede og ikke-udviklede lande er stillet overfor, om mulige metoder til forberedelse af konferencen, om tid og sted for konferencens afholdelse samt en vurdering af de med konferencens afholdelse forbundne udgifter.

Generalsekretæren skal ved udarbejdelsen af rapporten konsultere medlemslandenes regeringer, særorganisationerne, IAEA og andre organisationer tilknyttet FN samt

benytte relevante bidrag udarbejdet af guvernementale og ikke-guvernementale organisationer.

Resolutionen (res. 2398) blev vedtaget enstemmigt af Plenarforsamlingen den 3. december 1968.

Genoprettelse af Folkerepublikken Kinas lovlige rettigheder i FN.

(Dagsordenens punkt 93).

Ovennævnte spørgsmål blev sat på dagsordenen på begæring af Albanien, Cuba og Rumænien samt 13 afro-asiatiske lande. Som motivering for forslaget anførte de nævnte lande, at det strider mod universalitetsprincippet — et af verdensorganisationens grundlæggende principper — at forhindre Folkerepublikken Kina med dens mere end 700 millioner indbyggere i at blive repræsenteret i FN. Endvidere anførtes, at det er urimeligt på den ene side at udelukke Kina fra tidens store afgørelser og på den anden side at kræve, at dette land skal respektere beslutninger og aftaler, som det ikke har været med til at træffe.

Debatten om Kinas repræsentation fandt sted i tiden 11. til 19. november med deltagelse af 56 talere, og der blev tillige afgivet stemmeforklaring af 14 lande, hvoraf 7 ikke havde deltaget i debatten.

I. Resolutionsforslagene.

I. For Generalforsamlingen blev der fremsat tre resolutionsforslag. Det traditionelle procedureforslag, der i år blev fremlagt af Philippinerne, tilsigtede at fastslå, at Kinaspørgsmålet skulle afgøres med to tredjedels flertal. Ifølge forslaget henviser forsamlingen dels til resolution 396 (V) om retningslinjerne for løsningen af det problem, der opstår, når mere end én autoritet hævder at repræsentere en medlemsstat, og dels til tidligere resolutioner, hvorefter ethvert forslag om at ændre Kinas repræsentation er et vigtigt spørgsmål i pagtens artikel 18's forstand; Generalforsamlingen bekræfter herefter igen, at beslutningen i disse resolutioner fortsat er gyldig. Philippinerne havde som medforslagsstillere: Australien, Bolivia, Brasilien, Colombia, Gabon, Italien, Japan, Madagaskar, New Zealand, Nicaragua, Thailand, Togo og USA.